Як чоловік відучив жінку від казок

Жив собі двірник. Була в нього дружина, яка страшенно любила казки, і заборонила вона пускати до себе на нічліг тих, хто не вмів казок розказувати. Чоловікові це не подобалося, він і думає: «Як би мені дружину відучити від казок!»

Ось одного разу взимку, пізно вночі, йде собі старичок, увесь змерзлий, і проситься переночувати. Чоловік вибігає до нього.

— А що, — каже, — умієш ти казки розказувати? Дружина не велить пускати нікого, хто не вміє казок розказувати.

Чоловік бачить — справа кепська, від холоду ледь не змерзає.

— Умію, — каже.

— А довго будеш розказувати?

— Та всю ніч.

Ну, от добре. Впустив чоловіка. Господар каже:

— Ну, дружино, ось чоловік пообіцяв усю ніч розказувати казки, та тільки з тим, щоб перепон йому не робити і не перебивати.

Чоловік каже:

— Так, перепон не робити, а то розказувати не буду.

Ось повечеряли, лягли спати; чоловік і почав:

— Летіла сова повз сад, сіла на колоду, випила воду; летіла сова повз сад, сіла на колоду, випила воду…

І пішо твердити все одне й те саме:

— Летіла сова повз сад, сіла на колоду, випила воду…

Господиня слухала, слухала, та й каже:

— Що ж це за казка, все одне й те саме твердить!

— Так для чого ж ти мене перебиваєш? Адже я говорив, щоб мені перепон не робити; адже це так уже казка розказується спочатку, а там піде інше.

Ось чоловік почув, а йому те й треба було, скочив з лави:

— Тобі сказано, щоб ти не перепонила! І казку не дала скінчити!

Уже він лаяв-лаяв дружину. Зареклася вона відтоді казки слухати.